

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	“ 0.60
Exterior	“ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, SETEMBRE 4 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

DIFERENCIAS

Per indicar y advertir las diferencias entre la Espanya castellana y Catalunya y també ab Valencia, las Balears y Aragó, diferencia tant gran que senyalan ó donan carácter de nacionalitats distintas, basta fer esment de dos punts capitals: la repulsió, l' antipatía, l' enemistat ab que la classe mitja de l' Espanya castellana mira generalment á las classes populars de Catalunya (assumpto del qu' havem tractat ja altres vegadas á “L' Arch de Sant Martí”) y la diferencia entre una y altra part d' Espanya respecte de conservar y reivindicar el seu respectiu carácter na-

cional. Tractarém d' aquest últim punt en aquest article.

Aixís com 'ls catalans y també 'ls valencians, 'ls balears y 'ls aragonesos, procurém tornar á ser catalans y demés, procurant reivindicar el nostre respectiu carácter nacional, coneixer y fer coneixer 'ls fets gloriosos de las nostras respectivas nacionalitats. conrear l' historia de cada una sobre tot desde l' punt de vista dels progresos de las llibertats, de las lletras, arts, ciencias y demés elements de civilisació, 'ls castellans se van descastellanisant, van fentse infinits, van mirantse ab indiferencia las sevas glorias, la seva historia, ja no prenen antecedents sino de l' imitació de l' estranger, y encara imitació de cosas inconvenients.

Ja no son castellans 'ls nostres “dominadors”, sino, en general, “chulos, barbians y flamenchs”. Si fossin castellans encara 'ns podriam entendre y avenirnos que al cap de avall serian espanyols, serian ibérichs ó peninsulars com ho som nosaltres y ho son 'ls portuguesos. Pero no, ja no son ni castellsans.

A Catalunya, Valencia, las Balears y Aragó, en las discussions dels assumptos públichs se parla y se 'n treuen arguments, consideracions y exemples dels

sigles en qu' eran nacions espanyolas, Estats espanyols. Pero á Castella ben poch se parla de las glorias, antecedents y organizació de la nacionalitat en aquells sigles; únicament de las últimas centurias, de la dominació estrangera austriaca y francesa que va tirar á terra tota Espanya.

Aixís resulta, que moltes obras y altres treballs d' historia de Catalunya, Aragó, las Balears y Valencia escrits per naturals d' aquestas nacionalitats, tractan detingudament dels sigles d' autonomia de cada una considerantlos com época de carácter nacional. mentres que desde 'l adveniment de las dinastías estrangeras l' any 1516, consideran á las sevas respectivas nacionalitats comi decaigudas y perseguidas; y á la major part de las historias y demás treballs històrichs escrits per castellans sobre Castella y tota Espanya, 'ls sigles d' autonomia nacional passen depressa, agafan poch espay y s' en parla com de uns temps dolents y atrasats. 'Ls escriptors castellans al tractar d' historia d' Espanya ó de Castella, sembla en general que respiran al sentir de l' historia nacional ab 'ls Reys Catòlichs y al entrar ab ells y ab la dinastía tudesca á l' historia dominada per l' influencia é ideas de l' estranger. Un tomo, com á l' obra d' en Lafuente y altres. per moltes centurias y quatre tomos per tres ó quatre centurias. Sembla que l' Espanya per ells no es Espanya quant es: Castella, Lleó, Sevilla, Córdoba, Galicia, Aragó, Navarra etc. sino quant es Austria, Fransa, y sembla que per ells 'ls gran temps, 'ls bons temps no son los de l' Espanya estrangera. Aquells sigles desde 'l VIII al XV

inclosos, 'ls hi semblan uns sigles com de bárbaros, y menosprecian las glorias, progressos, instalacions, política etc. de la mateixa Castella durant aquellas centurias.

(Seguirá)

TOT DE TOTS

—Tot es de tots, deya un home
en un club entussiasmat,
¿perqué té d' haberhi cotxes
habenthi qui va descals,
y perque 'l pobres que captan
com uns Rotschilts no hem d' estar
ó Rotschilts y Salamancas
perque no han d' aná captar?

Jo vull la Justicia

Ju vull la Igualtat.

—Molt bé, molt bé, 'ls qu' escoltavan
deyan tots picant de mans,
es un Cícero, un patriici...
es un home illuminat.
Objecta un:—Tot déu partirse,
altre:—Tots naixém iguals:
y un olla, un tallé, una casa
han de fer la societat:

que aixó es la Justicia

que aixó es la Igualtat.

Perque un jorn tan gran projecte
se conseguís plantejar,
l' orador aquell de l' urna
per mils vots surt diputat;
va á las Corts ab espartenyas,
gorra, jech, y estudiats
porta mes de sis discursos
que al país han d' ensenyar

lo qu' es la Justicia

lo qu' es la Igualtat.

Mes passa temps, vé que 's tancan
las corts, y 'l gran diputat
torna á sa terra ab sombrero,
casaca llarga y guants blanchs,
y 'ls electors quan lo veuhen
li preguntan com está
l' assumpto aquell que devía

á tota Espanya imposar,
la lley de Justicia
la lley d' Igualtat.

Y ell va al club y 'ls fa una arenga
així á lo tupí esquerdat,
no sé si per milló entenders
ó per fer mes federal.

—Ciudadanos; lo projecte
aquell no pot durse á cap,
perque per partir encara
no hi ha prou si s' ha d' obrar
ab vera Justicia
y ab vera Igualtat.

Sabréu donchs, ell s' explicava,
que un estadista afamat
m' ha dit com de tots los quartos
del mon fentne parts iguals
tocarian dotze duros
per individuo y poch rals,
y vaig pensar que 'l ahorros
del treball ningú 'ls dará
ni per la Justicia
ni per la Igualtat.

¿Aprobén donchs la conducta
qu' he seguit?. Passa un instant,
y com ningú diu paraula,
respón l' oradó:—Arobat.

—Protesto, al cap de la sala,
crida una veu aixordant,
jo no tinch pas dotze duros
ni tampoch me 'ls he vist may
jo vull la Justicia
jo vull la Igualtat.

Y cridan molts:—Jo demano
la obligació del treball.

—Jo l' abolició dels quartos.
—Viure en quartels tots plegats.
—Vestir com los hospicianos
que aixís tots serém iguals.

Y 'l president:—Ordre, ordre...
Pero tothom per parlar
reclama Justicia
reclama Igualtat.

Y la sessió va acabarse
quedant la rahó pels banchs,
y aquell Cícero que deya
tot es de tots, va enguantat,
y al pobret que ab la ma balba
li demana caritat
á alta nit quan plou ó neva

may del mon li ha dat un guant
¡Oh santa justicia
oh santa Igualtat!

FRANCESCH UBACH Y VINYETA.

Ni Blancs ni Negres

Convé de tant en tant, marcar bé la significació y tendencias del catalanisme, ab lo doble objecte de precisar cada dia més clarament nostre punt de partida y nostras comuns aspiracions, y de desfer la falsa propaganda que sobre 'l catalanisme fan individualitats no encara ben despresas del partit ó fracció madrilenya en que militáren algun temps, ó encara militan.

Lo catalanisme no es més que 'l patriotisme dels catalans; los fills d' aquesta terra, per dret y deber de naturalesa, estimém tot lo que 'ns es comú, llenguatje, tradicions, historia, institucions, costums, creencias, territori, aquest conjunt d' elements que constitueixen nostra nacionalitat, que donan fesomia propia á nostre poble, y dels quals no pot prescindirse sense abdicar fins de nostra propia individualitat. Perque no cal perdre de vista que aquets elements son altres tants medis de cumplir los ciudadans los fins que la naturalesa 'ls hi ha imposat dins de la societat, de tal manera que, aixís com no 's concebeix un individuo despossehit ó deslligat de tota familia, tampoch pot concebirse la idea de que pugá existir un ciudadá sense patria.

Desgraciadament, una gran part d' aquets elements que constitueixen la patria catalana son desconeguts per la lley, trepitjats ó destruhits per la forsa brutal, no per la rahó, portant una existencia vergonyant y mesquina, atacats per la ira del poder central y lo que es mes trist encara, pel menyspreu d' alguns fills descastats d' una mare atropellada y desvalguda.

Donchs, ben clara 's manifesta la significació que te aquest moviment de renaixensa patria, batejat ab los mot propi de catalanisme. Es en primer terme la conservació de tot lo

que encara resta en peu d' aquella nacionalitat poderosa catalana, y al mateix temps lo treballar pera que pugan recuperar tots los demés elements ó destruhits ó menyspreats lo lloch que 'ls hi pertoca, lloch que cal reivindicárlshi pera que lo que anomeném patria sia efectivament lo conjunt de medis propis pera que 'ls catalans pugan cumplir dignament ab los fins que la naturalesa 'ls hi imposa.

Donada aquesta significació, facil será deduir quinas poden ésser las tendencias del catalanisme. No cal perdre de vista que 'l catalanisme desitja que la patria catalana recuperi sa natural constitució, sa personalitat, sas institucions familiars y socials, sa administració, son llenguatge; per lo tan, sols podrán existir entre 'ls verdaders catalanistas, alguna diferencia d' apreciació respecte á quin sia 'l camí mes curt y mes fácil pera reintegrar á Catalunya en sos drets.

Las tendencias que 's manifestan en lo catalanisme no son mes que de procediment: poden haverhi, y de segur hi ha, alguns mes impacients en lo logro de sas aspiracions comuns, mes enérgichs en las reclamacions justas que 'l poble catalá fa á cada instant, fins mes excéptichs en punt als resultats que podrá donar de sí la propaganda pacífica dintre de lo que se 'n diu legalitat espanyola, en favor dels drets indiscutibles del Principat. Pero en lo fons, tots los catalanistas estém d' acort; no hi ha ni hi pot haver divergencias en lo terreno dels principis.

Aixís s' explica l' unitat d' acció, la comunitat d' ideas, l' unitat d' aspiracions que 's manifestan en lo camp catalanista, tot lo qual fa la enveja dels partits madrilenys que no ho comprenen sense una organisació forta y disciplinada, surmontada per un *jefe* indiscutible ab dret absolut d' acceptació y excomunió d' afiliats.

Per aixó, quan se 'ns parla desde fora 'l camp catalanista de tendencia *lliberals* ó *retrógradas* que s' observan dintre d' ell, semblant apreciació 'ns posa la riulla als llabis, porque ja sabém de quin mal pateix lo que tal diu: generalment no s' ha de preguntar pas á quin partit madrileny pertany ó ha pertangut lo que califica aixís al catalanisme:

si veu massa marcada la tendencia *retrógrada*, ja pot afirmarse que es lliberal; y si diu que es ó sembla massa *lliberal*, es que ell está afiliat ó té simpatias per un partit retrógrado.

No; los catalanistas no som ni *lliberals* ni *retrógrados*, senyors madrilenys. Es mes, no podém ser res d' aixó, porque avans que tot som catalanistas.

Ni blanchs, ni negres. Consti, que aquesta distinció de negres y blanchs y de lliberals y retrógrados, prové de la política madrilenya; per aixó 'ls que 'ns ne parlan es que ho portan d' allá.

(De *La Renaixensa*.)

L' EXPOSICIO UNIVERSAL

DE BARCELONA

(Acabament)

D' aquesta manera 's conseguiria tal volta convertir eixa provincia en mercat de que 'l comer 's surtís en lo ram d' aquells dos importantíssims articles, y s' haurían pregonat nostras terras y sos productes, y tal volta vindrían capitals á cultivar y borrar eixas tacas y herms qu' enlletjeixen l' immensa planuria d' Urgell.

La densitat de població á encarit las terras en las altres provincias, y aqui la falta de població y l' extensió dels erms la abarateix; allí lo cansanci natural de las mateixas es causa d' un cultiu car; mentres que aquí lo descans del barbeix ó del erm, ho és d' un cultiu menos costós. L' aigua, tema sempitern de litijis y rancunias en tota Catalunya, abunda aqui ab las sangrías que s' han donat al Segre, y pot servir de fonament á una industria florent y conduhir á l' agricultura á un estat tal de prosperitat, que res tinga que envejar á cap comarca.

De la acertada direcció en la part que ia provincia de Lleyda prengui en l' esmentada Exposició Universal, dependeix 'l logro de tantas ventatjes y la realisació de tantas esperansas.

Lo «Diari de Lleyda,» que 's desvetlla per lo verdader progrés de la provincia, centinella avansat de tots sos interessos y propagador incansable de sas melloras y adelantos, proposa á nostres llegidors lo present projecte, y adelantantse á los desitjos dels bons llegidors y expositors futurs té nomenada una junta de personas competents pera portar á felis terme dita empresa. Fássi cada hú per sa part lo que puga, influheixi ab sos convehins, y que l' Exposició Universal trovi á cada hú en son lloch.

Una observació y última farem á nostres llegidors, y és, que sols aixis, organisant un local especial pera l' exposició dels dos mencionats articles, podrán ser exposats los vins nous de la próxima cullida, aixis com los ólis, los quals no serian rebuts á tenor de lo que disposa l' article 24 del Reglament de l' Exposició, y que 's transcribí en lo primer que hem dedicat á eix important assumpto.

F. M. y P.

LA TIETA

Lo endemá de sa mort, ab tot recato
llur nevot, fet hereu y milionari,
penjá demunt del trémol lo retrato
que jeya dalt l' armari.

Quinze dia aprés, perque 'l moblatje,
segons dir de la gent no s' hi avenía,
la minyona mudava de paratje
lo busto de la tía.

Y dos messos mes tart, com reformavan
lo pis, segons pertoca á un milionari,
de la tía 'l retrato trasbalsavan
altre cop dalt l' armari.

Y allí... allí reposa de la «tieta»
la efigie, que la pols gorneix de «gala»...
allí... Hon: ni acostan la escombreta
cuan endresan la sala!...

LLAGRIMETAS DE NÚVIA

Encare tremolejan sos breus llabis
lo «si» del jurament,
y ja mulla ab son plor la diadema,
plansó tot just florit de taronjer.

No es qu' anyori la núvia las plascentas
renyinas del amor,
qu' es lo viudo de Rosa la «bufona»
lo absolut emperaire de son cor.

No es tampoch que son rostre desmeresca
del rostre conegut,
que la núvia es guapeta com «aquella,»
y mes jove, y mes rica y sens orgull...

Es no mes que, solets ensopegantse,
solets... y d' ulls topant,
ell, en lloch de criderli: «ma Teresa!...»
li ha dit *Rosa!*... ¡Lo nom de la d' *avans!*

COMPTES

Es un bateig. Pel vehinat
Las carretel-las rodolan.
Brugit... soroll... Fins tremolan
Las llosas del empedrat.

Es un enterro. Quietut.
Tothom cap baix. Res de bréga.
Algun cotxe s' arrossega
Trontollejant abatut.

Prop meu:—Un rich!—Qué s' hi fá!..
—¡Un de menos!...—¡Un de més!...
—Quinze cotxes...—No mes tres!...
—Un que vé.—Un que se 'n vá.

Jo, pensant: «Res més en clar
Del mon vostre seny abraça?...»
La veu d' un senyor que passa:
«Tot es sumar y restar.»

JOAN PONS MASSAVEU.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

JO GAGO

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració
dels Jochs Florals

CAPITOL XII

Desconfiansas

—¡Ha volgut dir, ésser homes de bé, no fer cap tort a ningú...

—¡Ah!.. y donchs ells—digué 'l Manxaire —perqué buscan rahons?...

Los tres que tenian aqueixa conversa eran l' Esquirol, lo Manxaire y 'l Rateta.

Una miqueta mes enderrera enrahonaban l' Agustí y 'l Miquelet sobre un altre assumpto.

—¡Nó, de guanyar, no guanyarán, mentres en Badell y en Malla vulgan. Per ara, ja 'ls n' hi havem pres dos: el de la Torra y 'l de la Riera. Y qui sap si encara 'n caurá algun altre.

—¡A vos, Ramon, fent de correu hos ve molt bé pera fer *propaganda*!

—¡Home, me vé de pas...! Per aixó, en quant hajem guanyat, vull demaná a l' Ajuntament l' *empleyo* d' agutzil; perquè l' Esquirol, com que 's coix y manco fá mal *paper* en diadas de professó.

—¡Y, després—va dir l' Agustí—hem de pensar que si ells guanyaban farian, mil vegadas pitjor.

—Oh...! ben segur! ¡Bé, ja hem arribat a port! ¡Jo me 'n vaig a casa. Si hi ha res de nou, aviseu.

—¡Adeussiau! ¡Mireu: digueu a n' en Pauet, que ja sé qu' apren de tocar la guitarra!

—¡Está molt bé. Adeu!

Apropósit hem deixat pel últim parlar de 'ls dos principals caps de casa, ja qu' entre ells l' assumpto es mes sério. Escoltém lo que diuen.

—¡No, Malla, no, tingueu paciència, no 's pot matar tot lo que 's gras....

—¡Que vol que li diga, senyor Badell, a mi 'm sembla que li havia de haver picat un xiquet a la *cloaca*; a ne 'l rectó. D' aqueixa manera potser no fora tan atrevit en lo pervindre!...

—¡Deixemho correr y parlem d' una altre cosa.

¡Sabeu lo que demanan, tan en Pere de la Riera, com en Juan de la Torra, pera donarnos sos vots?... Lo primer demana un permis pera obrir una mina d' agua pera regar, aprop de la que té 'l vehí dins del seu tros de terra; y ja sabem quan difícil es conseguir aixó que després pot ésser niu de plets y pitjors disputas. L' altre demana permis pera construir un camí de carro que puga passar pe 'l mitj de la vinya del vehí; qual vinya per una cara está al devant de la carretera reyal, y encara que el que demana te camí de pas fent marrada pel lindar de la propietat vehina, ell pera tindre dressera vol fer lo camí indicat.

No os dich d' altres que també demanan cosas molt costosas de conseguir porque no acabariam may.

—¡Pero a n' aquets nous—va di 'n Malla, se 'ls haurá de complaure!

—¡Aixó ja no cal advertirho!

—¡Bé; pero nosaltres, digué en Malla baixant la veu, ab las «concessions de carreteras, explotació de minas y altres menudencias» ja en tindrem prou!...

—Si, home, si, ¡seriam tan tontos de darho tot sensa quedarnos res per nosaltres?...

¡Deixeume fer a mi y no os queixareu!

D' aquesta manera conversant y caminant xano, xano, arribáren al café de la vila ahont bebéren un gotet de café y una *copeta* d' una cosa que 'n deyan rom.

Després, entre quatre, van fer un partit de manilla, y allá a las quatre en Badell se 'n aná a pagar la visita al rectó.

La visita que feu en Badell fou molt breu y plena de paraulas escollidas y afalagadoras tan pe 'l un com pe 'l altre; ab lo propósit de veure qui podia enganyar a qui.

Cumplint en Badell, la promesa qu' ans feu al rectó, de fer emblanquinar l' esglesia, vá dirli a n' ell que se 'n cuidés y quan estigués

feta la feina, anessin á cobrar á la masía qu' ell pagaria.

Lo rectó li va donar moltas gracias, acompanyantlo ab mostrás d' alegría fins á la porta de l' esglesia.

En Malla, va sortir del café junt ab en Badell, separantse tot seguit, encaminantse l' un á la rectoría y l' altre á la ferrería; pero pe 'l camí 'l batlle va trová 'l Miquelet que s' esperava pera sébrer lo que ell li volia dir.

PIFIAS

Hem rebut lo tomet de poesías «Menudalla» d' En Joan Pons y Massaveu, que forma part de la «Biblioteca catalana.»

«Menudalla,» es una colecció de doloras; género poch tractat en nostra literatura y del que l' ex-corresponsal de «L' Aureneta» ne treu un gran partit. Nostres llegidors poden fersen una ideya per las tres qu' avuy publicém tretas á l' etzar del tomet á que nos referim.

Agrahim l' obsequi y recomanem é nostres llegidors que 's procurin un ecemplar, segurs que 'ns lo agrahiran.

Nostre colaborador «Lo Cego,» ofrená al senyor «President de la República, lo dia 25, un bonich álbum de poesías, ahont en primer terme s' hi llegeix lo «Montevideo en el año,» (narracion festiva.)

Desitjariam que nostre amich pogués fer estampar eix treball, per tindre lo goig de paladejarlo ab fruició.

VUYTS Y NOUS

Un metje visitava un manicomi y un boig li feya de *cicerone*.

Pero era un boig tant enrahonat que 'n res se li coneixia qu' estés privat de rahó.

Assombrat lo metje li digué:

—¿Cóm es qu' estás aqui al establiment? Ni en lo téu semblant, ni en tas paraulas hi trobo cap indici de locura.

Lo boig molt formal, va respondre:

—Es que 'l cap que porto avuy no es lo méu.

—Enrich, ¿cóm se comprén que haventse 't mort la dona, sols t' hajas posat mitj dol?

—Ja veurás... com que 's tracta de la meva cara meytat...

Lo mestre al deixeble:

—Vosté es un tonto. A la seva edat jo sabia de sobras tot aixó.

Lo deixeble al mestre:

—De segur que vosté tindria un professor millor que 'l meu.

En un restaurant.

Un parroquiá demana una truyta á la francesa, y al anarla á partir hi troba un cabell.

—¡Mosso! crida.

—Senyoret.

—Pórtame 'n un' altre y retira aquesta.

—¿Y de aquesta que 'n fem?

—Guárdala pel primer calvo que 's presenti y 'n demani.

Diálech doméstich:

—Mira, mamá, diu una nena contemplant la casa del vehi, mira, la senyora encara es al llit.

—Es que estará malalta.

—Mira, mira, ara entra un senyor al quarto.

—Será 'l metje.

—¡Ay mamá, are 'l metje 's treu la levital!.

La mamá:

—Tanca 'l porticó desseguida.

Entre dos grans nadadors, ó millor dit entre dos individuos que tenian més de xarrires que de nadadors:

—Mira si nedo bé, deya l' un, que m' empenyo á estar vint minuts sota de la aygua sense respirar.

—Uy, respon l' altre y aixó que vol dir?
Jo l' altre dia vaig estarm'hi més de un' hora
y mitja.

—¡Més d' una hora y mitja!... ¡Impossible!
—M' hi havia quedat adormit.

Un nebot compareix en presencia del séu oncle qu' está ja desahuciat dels metjes, y li demana quartos.

—¡Pillet! diu l' oncle indignat. ¡En uns moments com aquest tens vergonya de venir á demanarme diners!

—Pero oncle, no s' enfadi: quan n' hi demano es al objecte de donarli una proba de carinyo. Figuris que no tinch més roba que la que porto á sobre, y 'm veuré privat de assistir al enterro de vosté. Donguim al menos lo que necessiti per ferme un *trage negre*.

Cansat de sortir á cassera, sense trobar may res, un rector de fora vá fer un dia una prometensa.

Ajenollat devant de un altar vá prometre que la meytat de lo que cassés seria per las animetas del Purgatori.

Casualment aquell dia se li van alzar dos llebras y anavan tant acostadas que 'ls ventá tiro ab l' esperansa de cassarlas totas duas.

No 'n tocá mes que una, y al veure que l' altra s' escapava, exclamá:

—Ala...ala... ¡y cóm corra la llebra de las ánimas!

Un vell se posa devant del mirall, y al contemplarse la cara plena d' estragos, los ulls de peix, la barba molt eixida y las genivas sense dents, exclama:

—Y encara dirán que progressém.

—¡Perqué diu aixó D. Tomás? li preguntan.

—Perque quan era jove 'ls miralls de aquell temps feyan fer una cara més guapa y agradable que 'ls de ara.

En un cotxe del tranvia:

—Jove, diu un senyor, á un xitxaretlo que séu davant per davant: li adverteixo que m' está trepitjant los peus fa un gran rato.

Lo jove per excusarse.

—Ay dispensi: 'm pensava qu' era 'l péu de la séva senyora.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Lo qui té *primera*
senyal que té pó,
y qu' es propietari
aquell que té *hu-dos*,
si dús *hu-dos-primera*
semblarás senyó.....
¡au lector rumia
que abunda mon *tot*

ESTAPERET.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

I—Matalasser.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA

Cap-Cigrany—Rebuda la carta y sa poesia. De la primera no podem fer mes que darli las gracias per lo molt que se recorda de nosaltres; de la segona li dirém que procurarem arreglarla á fi de que hi puga anar.

No desmaye sobre tot, que ab voluntat y temps arribará á fer quelcom algun dia.

DR. SANNTIAS

ARQUITECTE

y professor de dibuix: lineal, lavat y topográfich

—

Projectes d' edificis públichs y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritatjes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302